

Cu gândul tot la tata

Stelian Stancu

Steaua pe cer să lumineze
O floare ce se stinge-n suflet
E sângele din piatra care țese
Doar amintiri fără răsunet.
Când luna va purcede să apară
În pragul sufletului tău
Vei ști că tatăl meu mă cheamă
Că-i tare dor de fiul său.
Doar soarele se va să ție tare
Să nu aplece lacrimi pe obraz
Iar plânsul meu va umple marea mare
Și el suspinul va rămâne treaz.
Tată cel bun în universul de infern
Tu cată să fii doar puțin
Căci îți promit că timpul cel etern
Îl vom parcurge fără de vreun chin.
Tu plimbă-ți chipul peste nori
Și caută un loc mai sus
Unde nu-s patimi, nici ninsori
Dar este locul unde ai ceva de spus.
Căci fie viața cât de lungă
Și scurtă de ar fi, e tot așa
Noi vom pași pe calea pusă-n dungă
Obstacol între duh și calea cea,
Pe care cu nesaț o căutăm o viață
Pe care dorul de mai mult o cheamă
Pe care vom pași, dar fără teamă
Când sufletu-i în cer, iar trupu-i gheață.